

Karel Loodts

Bijdragen Kerk & Leven
Editie Tienen 2023

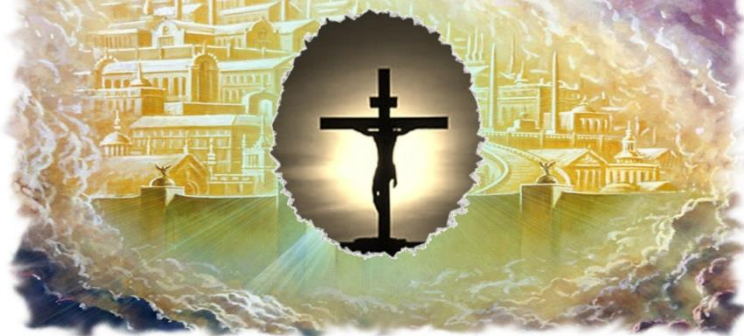
Contents

Uit en thuis vakantie	3
Kaarskensprocessie	5
Ik ga vissen	7
‘Onderweg voel ik me nooit alleen’	9
Wereldjongerendagen	11
Eerste Heilige Communie, Vormsel en zandbanken	13
Stenen op onze weg	15
De Heilige Theresia van Lisieux - Koekelberg	17
Waar is God?	20
Dertien en oktober.....	22
Het leven is een generale repetitie.....	24

Uit en thuis vakantie

het 'eeuwige Jeruzalem'

Herman van Veen zingt: “Opzij, opzij, opzij, maak plaats, maak plaats, maak plaats, wij hebben ongelofelijke haast. We moeten rennen, springen, vliegen, vallen, opstaan en weer doorgaan. We kunnen hier niet blijven... we kunnen nu niet langer blijven staan... een andere keer misschien”. Herken je jezelf? Ik soms wel! Dus, tijd voor vakantie! Het woord ‘vakantie’ komt van het Latijnse ‘vacare’ en betekent: openstaan voor, onbezet zijn, ledig zijn... Vroeger mocht de gewone mens (de werkmens) zijn tijd niet in ledigheid doorbrengen (ledigheid... het oorkussen van de duivel!). ‘Arbeid adelt’ werd er gepredikt. Gelukkig is er veel veranderd. Maar is het allemaal ten goede? Er is nog nooit zoveel stress geweest... We hebben dan wel een vakantieperiode, maar die wordt vaak ingevuld met (verre) reizen en actief bezig zijn (opzij, opzij, opzij, we hebben ongelofelijke haast). We

plannen twee of drie weken vakantie en daarna moet het weer lukken om te “springen, vliegen, vallen, opstaan en door te gaan”. Hopelijk vinden we rust en ontspanning in de vakantieperiode. Drie weekjes ‘niks’ doen, of de dingen doen die we graag doen.

Is het zoeken naar rust en ontspanning alleen voorbehouden voor de vakantieperiode? Kunnen we het ook bij onszelf vinden in ons dagelijks leven? Een paar jaar geleden heb ik een bezinningsperiode doorgebracht in de abdij van Tongerlo. Boven de ingangspoort van het abtshuis staat de Latijnse leuze: ‘Festina lente’, oftewel ‘Haast u langzaam’! Het is een tekst die al eeuwen boven de ingangspoort staat, maar het is nog steeds een goede raad. Want het is in onze tijd een waarheid als een koe, dat iemand die werkt als een paard, zo dom is

als een ezel! Vroeger werkten de mensen wel ‘de klok rond’, maar ze deden dat ‘langzaam haastend’. Zoals een dieselmotor die langzaam, de klok rond, doorwerkt. In onze tijd werken we korter, onder stress, en daarnaast is er nog zoveel te doen: gezin, hobby’s, sociale contacten, sport. Het is de kunst om alles ‘op ons gemak’ te doen.

Soms verlangen mensen naar stilte en bezinning. Zou het niet goed zijn om dat in het leven van iedere dag een plaats te geven? Als dat lukt zijn we thuis bij onszelf. Trouwens, diep in het hart zoeken mensen naar geluk dat blijvend is. Het is een zoektocht waar we een heel leven over kunnen doen. Eigenlijk zoeken mensen naar een hart, oftewel: een persoon. We zoeken naar iemand die begripvol is en ons nooit laat vallen, we zoeken naar liefde, naar iemand die we vertrouwen kunnen schenken. In het Evangelie vraagt Jezus aan enkele mensen die bij Hem komen: “Wat *verlangt* gij? (Joh.1,38). Op het eind

van het Evangelie vraagt de Verrezen Heer aan Maria Magdalena: “*Wie zoekt ge?*” (Joh. 20,15). Die twee zinnen schetsen de ontwikkeling van het geloof van ‘wat’ naar ‘wie’, van ‘iets’ naar ‘Iemand (Jezus)’. We kunnen proberen “bij Hem te blijven” (Joh. 1,39). We kunnen bidden en de Heer persoonlijk ontmoeten in de Eucharistie. Vanaf het begin van haar bestaan nodigt de Kerk uit tot bezinning en verdieping.

Vakantie uit en thuis... we gaan elke dag op weg naar de komende stad, het ‘eeuwige Jeruzalem’. Daar is onze definitieve bestemming, onze thuis. Niemand komt daar binnen om wat hier is gepresteerd, maar alleen als we meegewerkt hebben met Jezus Christus. Wie “bij Hem wil blijven” (1,39) en daar zijn of haar leven op inricht, ontdekt dat het Christelijk leven een ‘werkzame vakantie’ is. Jezus Christus, een betere reisverzekering kun je niet hebben. Festina lente!

Pastoor Karel Loodts

Kaarskensprocessie

Over een ontmoeting gesproken! In 1858 kwam in Lourdes de Moeder van God uit de Hemel. Maria verscheen aan een eenvoudig meisje, Bernadette, en die had een boodschap voor de pastoor van Lourdes: “Ga aan de priesters zeggen dat ze hier in processie moeten komen.” Pastoor Peyramale was niet meteen overtuigd, maar Bernadette bleef met veel moeite en inzet de vraag bij de pastoor herhalen. Al vrij snel werden er in Lourdes processies georganiseerd, zoals Maria gevraagd heeft.

Wij willen dat ook doen. Op maandagavond 14 augustus is er in de kerk

van Onze Lieve Vrouw ten Poel om 19.30 u. de Eucharistieviering en aansluitend begint de kaarskensprocessie. Zo'n processie is een beeld van onze levensweg: we zijn op zoek naar geluk en liefde, op tocht naar het Koninkrijk van vrede en op tocht naar de vrede in onszelf. Tijdens de processie gaat het beeld van Maria mee. Zoals tijdens de kaarskensprocessi mogen we geloven dat Moeder Maria met ons meetrekt door het leven. In wel en wee wil Ze graag bij ons zijn om ons te steunen en te bemoedigen op onze levenstocht. Ze helpt ons te geloven in Haar Zoon Jezus. We mogen onze ogen richten op Onze Lieve Vrouw en op de uiteindelijke

bestemming van onze levenstocht: Gods liefde in de Hemel.

In Lourdes had Maria tegen Bernadette ook gezegd: “Ga aan de priesters zeggen hier een kapel te bouwen”. Dit deel van de boodschap had Bernadette niet kunnen zeggen tegen pastoor Peyramale. Hij had Bernadette de deur gewezen vooraleer ze haar zin had kunnen afmaken. Op weg naar huis schoot het haar te binnen, maar haar tante weigerde terug te keren naar de pastoor; pas 's avonds geraakte Bernadette met de hulp van een paar vriendinnen weer bij de pastoor. Die had zijn voorzorgen genomen en was omringd door drie onderpastoors. Samen legden ze Bernadette op de rooster, maar ze bleef kalm en eenvoudig, eerlijk en correct. Maria zou haar vraag voor een kapel ook bij de 14 de en 15 de verschijning herhalen. Acht jaar later ging Haar wens in vervulling: in 1866 werd de crypte ingezegend. In 1873 werd de bovenste

basiliek ingezegend en in 1889 kwam er de Rozenkransbasiliek.

Mooie kerken, ja, maar het gaat niet om het gebouw, het gaat erom dat wij een gemeenschap opbouwen van levende stenen. Het gaat niet alleen om een plaats, maar vooral om een levende gemeenschap die samenkomt om te bidden, God te danken en waar God ons welkom heet in Zijn huis. Het gaat om een plaats waar het ‘Onze Vader’ klinkt en we de Communie ontvangen. In de Communie worden wij het ‘Lichaam van Christus’, levende bouwstenen van Zijn Kerk. Vanuit ons doopsel gaan we onze levensweg in goede en kwade dagen, gesteund door het levengevende Brood van de Eucharistie tot opbouw van onszelf, onze medemensen en onze samenleving.

Tijdens de kaarskensprocessie worden we daaraan herinnerd. Al die kleine lichtjes, samen, en Maria kent ze één voor één.

Karel Loodts, pastoor

Ik ga vissen

Elke mens hoopt op iemand die hem of haar begrijpt, op wie je kunt bouwen en die je niet in de steek laat. Kleine kinderen voelen zich veilig bij hun ouders, jongeren zoeken vriendschap bij elkaar, een volwassene hoopt op een levenspartner die trouw blijft en bij wie men zich begrepen en geborgen weet. En een gelovige leerling van de Heer vertrouwt op God, Jezus Christus en/of Maria.

Toch kunnen mensen elkaar soms teleurstellen. Soms verwachten mensen ook veel van God en zijn ze teleurgesteld in Hem. Dat was ook de ervaring van de apostelen. Er is een fragment in de Bijbel waar Petrus tot de andere apostelen zegt: "Ik ga vissen." In die woorden van Petrus klinkt ontmoediging door. Vissen kon hij goed en hij ging terug naar zijn oude leventje. Hij was visser, hij bleef visser. En dan staat daar in het Evangelie: "Ze vingen die nacht niets". Niets is niets, nul, noppes. Honger. Maar dan blijkt dat Gods Zoon

Jezus trouwer is aan de mensen dan de mensen aan Hem. De verrezen Heer verschijnt aan het meer, maar ze herkenden Hem niet. Jezus riep: "Werpt het net uit, rechts van de boot, daar zult ge iets vangen." Toen ze luisterden naar de Heer vingen ze vis, zoveel dat ze het net achter de boot moesten aanslepen naar het strand. Pas dan gaan hun ogen open: "Het is de Heer". Petrus springt in het water om naar de Heer te zwemmen, zo snel mogelijk.

Wat Jezus met zijn apostelen doet, doet Hij soms ook met ons. We kunnen soms teleurgesteld zijn in anderen en in ons geloof. Maar zoals bij die apostelen aan het Meer komt Jezus ook naar ons toe. In de Eucharistie spreekt Hij zijn woorden tot ons, maar vaak horen we Hem niet. Hij breekt het Brood voor ons, maar onze ogen zijn soms troebel en we herkennen Hem niet. Hij roept ons telkens op: "Stel je vertrouwen in Mij; geef jezelf helemaal

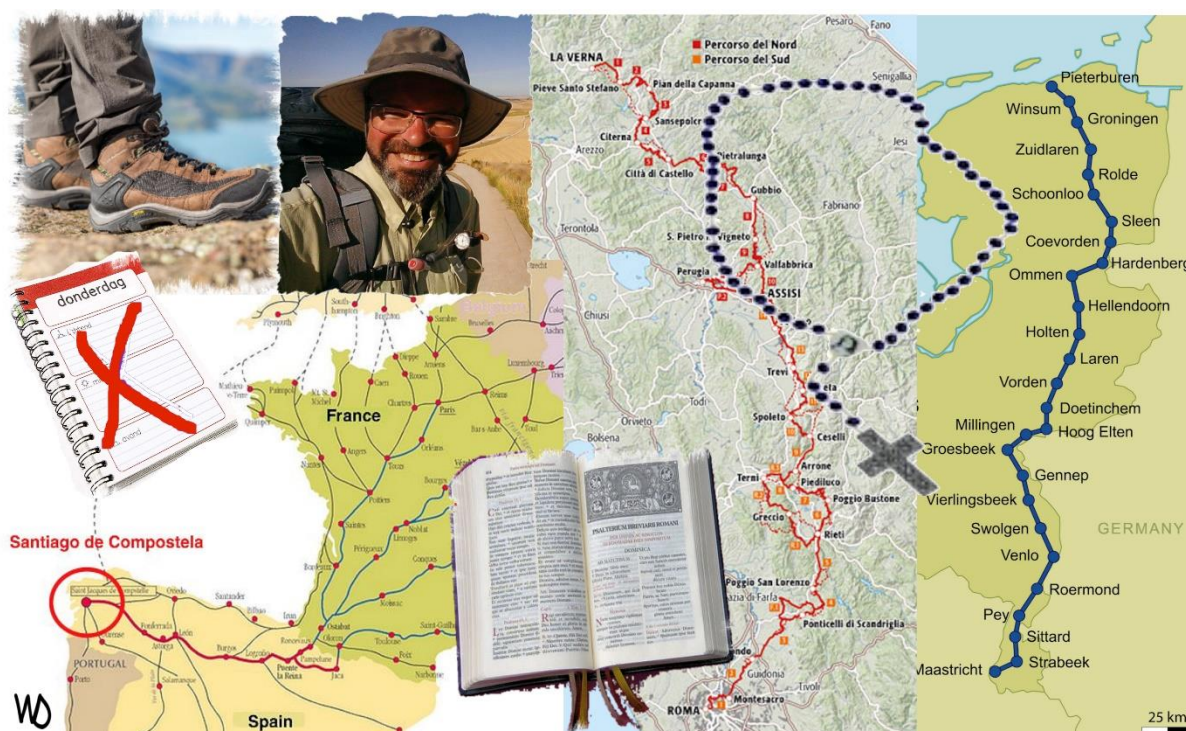
aan Mij; Ik ben er voor jou en hou van jou; Ik wacht op je tot je Mij herkent.” Wij mogen zoals de apostelen zeggen: “Het is de Heer” die we in de Mis ontmoeten.

Onze wereld en onze medemensen hebben Jezus Christus nodig. Hij wil ons voeden met het Brood uit de hemel en zo wil Hij ons sterk maken om anderen te helpen. Want de liefde tot Jezus Christus en de dienst aan medemensen gaan samen. Op verschillende manieren kan men anderen

dienen. Voor de een is het de bereidheid om anderen te helpen in dagdagelijkse dingen. Voor een ander is het luisteren naar een ander. Voor weer een ander is het de actieve inzet in de parochie. Voor een vierde is het weer iets anders. Maar hoe de inzet ook is, zij vertrekt vanuit de woorden van Jezus: “Werpt het net uit” oftewel: doe iets! “Het is de Heer” die we in de Mis ontmoeten en Hij wil ons inspireren tot liefdevolle actie.

Pastoor Karel Loodts

‘Onderweg voel ik me nooit alleen’

Het geloof krijgt voeten bij Karel Loodts, pastoor in het Vlaams-Brabantse Tienen. Wandelen, stilte en gebed zijn voor deze priester een ware drie-eenheid. In zijn agenda maakt hij elke week tijd voor een stevige staptocht. ‘Zelfs al kom ik op mijn route niemand tegen, alleen ben ik nooit.’

Pastoor Karel was een paar minuutjes te laat op de afspraak, maar hij had een goed excuus: ‘Ik ben te voet gekomen... en in Tienen kom ik altijd wel mensen tegen die een babbeltje willen slaan. De afstanden in de stad zijn trouwens te klein om telkens de auto van stal te halen.’ Tijdens het Dertienmaal, een eeuwenoude winterbedevaart in Hakendover, hadden we hem al opgemerkt bij de wandelaars. Hij trekt dus wel vaker de wandelschoenen aan.

‘Eén keer per week trek ik een dikke streep in mijn agenda’, vertelt Karel. ‘Dan is er geen tijd voor vergaderingen of wat dan ook. De enige afspraak die ik op die dag heb, is met Onze-Lieve-Heer. Weer of

geen weer. Bijna altijd stap ik twintig tot dertig kilometer. Ik doe dat op m’n eentje, maar voel me nooit alleen. Als ik door een mooi landschap wandel, ben ik in gesprek met God. Laatst nog liep ik over een oude Romeinse weg van Tongeren naar Sint-Truiden. Ik heb me geen minuut verveeld.’

ROZENHOEDJES

Voor Karel gaat wandelen hand in hand met gebed. ‘Meestal maak ik gebruik van het openbaar vervoer om op mijn bestemming te geraken. In de bus of de trein kan ik rustig bidden met mijn brevier. En terwijl ik aan de wandel ben, bid ik vaak rozenhoedjes. Sommigen vinden dat niet meer van deze tijd, maar ze weten niet wat ze missen...’

‘Klassiek zegt men dat we bidden om God te prijzen, te loven en te danken’, vertelt hij. ‘In de lente, wanneer rondom je alles in bloei staat, gaat dat haast vanzelf. Ook als onderweg de zon schijnt en alles mee zit, is dat toch een reden om Hem te danken?’

Er moeten toch ook dagen zijn waarop zelfs een doorgewinterd wandelaar liever thuisblijft, bij de kachel of minstens een warme radiator? We denken aan Belgisch lenteweer: ijzige wind, miezerregen, grijze lucht... Hoe blijf je dan gemotiveerd? 'Als ik 's ochtends de gordijnen opentrek en merk dat het rotweer is, dwing ik mezelf om tóch buiten te gaan', zegt Karel. 'Na een tijdje merk je niet eens meer dat het regent. Trouwens, slecht weer bestaat niet, alleen slechte kleren - toegegeven, het was een verkoper van regenjassen die me dit ooit heeft verteld.' (*lacht*)

OVERVALLEN DOOR VRIJHEID

Pastoor Karel maalt ook kilometers in het buitenland. Vakantie is voor hem synoniem aan lange trektochten. Zo stapte hij onlangs de Via di Francesco, een pelgrimsroute langs Assisi, Gubbio en andere pleisterplaatsen in het leven van Sint-Franciscus.

'Toen ik nog in Nederland woonde en werkte, droomde ik van een pelgrimstocht naar Compostella', vertelt hij. 'Maar zou ik dat wel aankunnen? Tot iemand me vertelde over het Pieterpad, een langeafstandswandeling die Nederland doorkruist. De route, zowat vijfhonderd kilometer lang, loopt van Pieterburen in het noorden tot de Sint-Pietersberg, vlak bij de Belgische grens.'

Na twee jaar had Karel alle etappes achter de kiezen, een mooie voorbereiding op de camino. Ook uit de typische beginnersfouten, zoals een veel te zware rugzak - 'Ik had zelfs een verrekijker in mijn bagage zitten' - had hij intussen geleerd. Op naar Santiago de Compostella, het beroemde bedevaartsoord in de Spaanse regio Galicië dat jaarlijks 250.000 pelgrims en een veelvoud aan toeristen over de vloer krijgt. Dat zijn aantallen die doen duizelen. Maar wacht eens: hield onze wandelende pastoor dan niet van stilte onderweg? 'Het kan vreemd klinken, maar op zo'n meerdaagse pelgrimstocht zoek ik vooral rust. Ik ga het liefst alleen op weg. Nu gebeurde het op weg naar Compostella dat ik 's avonds dezelfde mensen opnieuw ontmoette. Je wisselt dan ervaringen uit, je gaat samen aan tafel en drinkt een glas op de voorbij etappe. Dat de meeste gasten in die kleine herbergen hetzelfde reisdoel hebben, maakt de sfeer heel bijzonder. En 's ochtends ga je weer op pad. Vanaf het moment dat ik mijn wandelschoenen aantrek, word ik overvallen door een vrijheid die ik nergens anders vind.'

*Opgetekend door Glenn Geeraerts
(Met toestemming overgenomen uit het tijdschrift: Maria, middelares en koningin, juli-augustus 2023)*

Wereldjongerendagen

Paus Johannes Paulus II heeft ongeveer veertig jaar geleden het initiatief genomen om regelmatig jonge mensen van de hele wereld te verzamelen rond een thema. Deze zomer was dat in Portugal/Lissabon. Vanuit België zijn er ook jongeren afgereisd. Samen met honderdduizenden jonge mensen kwamen ze begin augustus tijdens de Wereldjongerendagen rondom Paus Franciscus samen om ons mooie geloof samen te vieren.

Het thema van de Wereldjongerendagen 2023 was: “Maria stond op en ging met spoed.” Dat is een vers uit het Evangelie volgens Lucas, over de reis van Maria naar haar nicht Elisabeth. Ons menselijk leven mogen we zien als een reis, een pelgrimstocht. De reis naar Lissabon is daar een beeld van. Een soms vermoeiende reis waarbij jonge mensen uitgenodigd worden na te denken over welke weg ze in het leven willen gaan. Wij mogen hopen dat die jonge mensen hun levensweg laten bepalen door het geloof in Jezus Christus, onze Heer en God. Hij is de Schepper en Verlosser van mensen. Als bevrijdende God wil Hij graag naast ons staan en met ons meegaan door het leven. In de Bijbel

wordt Jezus de Weg genoemd. De eerste Christenen werden ‘mensen van de Weg’ genoemd.

Maria als voorbeeld

Het thema van de Wereldjongerendagen 2023 verwijst naar Maria. De Moeder van onze Heer en God was de eerste leerlinge. Zij heeft ‘ja’ gezegd tegen God en Ze bracht Haar geloof ook in praktijk. Ze stond op en ging met spoed naar haar hoogzwangere nicht Elisabeth om haar te helpen. Een paar maanden later zal Maria Jezus Christus ter wereld brengen, en Zij blijft trouw aan Haar Zoon gedurende Zijn aardse levensweg, tot onder het Kruis van Golgotha. Maria is altijd verbonden met Jezus en Ze verwijst ook steeds naar Hem. Bekende woorden zijn de woorden die Maria sprak op de Bruiloft van Kana: “Doe maar wat Hij jullie zal zeggen.”

De jongeren van vandaag

De jongeren die naar Lissabon trokken komen van allerlei streken van de wereld. Je ziet een kleurrijke Kerk met verschillende accenten. Naast jonge mensen die Jezus Christus en Maria al hebben leren kennen, zijn er ook jongeren

die nog zoeken. We leven in een moeilijke tijd en verwarde samenleving. Hopelijk vinden de jonge mensen bij Jezus Christus en Zijn en onze Moeder Maria rust en voedsel voor de ziel.

Onze Paus

Ondanks zijn broze gezondheid heeft Paus Franciscus het goed gedaan in Lissabon. Voor vele mensen is de Paus een lichtpunt in deze wereld en Hij wil de jongeren in hun geloof bevestigen. In zijn verkondiging verwijst de Paus altijd naar Jezus Christus die van ieder mens houdt.

Pelgrimstocht

Dit jaar was de Wereldjongerendag in Europa en de jongeren trokken dwars door

Europa naar Portugal. Onderweg kwamen ze mooie steden, cultuur en natuur tegen. Een Katholieke bedevaart gaat samen met gebed, ontmoeting en gezelligheid. Dat brengt het beste in de mens naar boven. Mensen worden hartelijker, geduldiger, dienstbaarder voor elkaar. Het is een geloofsweg en een geloofsfeest. Door de onderlinge ontmoetingen groeit de vriendschap met elkaar en de vriendschap met Jezus en Maria wordt verdiept en versterkt. Dat is voor onze Kerk levensbelangrijk. Want deze jonge mensen worden in de toekomst de dragers van de Blijde Boodschap. Laten we voor hen bidden.

Pastoor Karel Loodts

Eerste Heilige Communie, Vormsel en zandbanken

levensvragen - geloof - zekerheden

Voelt u zich geroepen om te helpen? **Vormsel**

→ *Pastoor Karel Loodts*

catechese.zonetienen@gmail.com

WD

Volgend jaar zijn er weer een aantal kinderen die hun Eerste Heilige Communie ontvangen en jongeren die worden gevormd. Met onze Communiewerkgroepen en Vormselwerkgroepen in de Zone Tienen bereiden we de kinderen en jongeren voor op die Grote Dag. Ze komen een paar keer samen om te leren waarover het gaat.

“Jong geleerd is oud gedaan”, zegt een bekend spreekwoord. Het is wijs om kinderen al vroeg iets bij te brengen, want wat men al heel jong leert, blijft bij als men ouder wordt. Zo gaat het in kleine dagdagelijkse dingen, zo gaat het ook in de omgang met God. God leert men pas echt kennen als men regelmatig met Hem praat, m.a.w. als men bidt of leert bidden. Met het gebed kan men best al vroeg beginnen, in de kindertijd. Daarom, de opvoeding tot geloof is iets dat ouders en grootouders kunnen doen, pas in tweede instantie komt de school en de Kerk. Nu kun je zeggen: “Bidden, pfff, er zijn belangrijkere dingen op de wereld zoals honger, armoede en onrecht”. Ja, dat is belangrijk!, maar

bidden is óók belangrijk! Ik zal het proberen te verduidelijken.

Ons leven kun je vergelijken met een schip. In het leven zijn er vele grote en kleine hindernissen, zeg maar: zandbanken. Je leven kan op een zandbank vastlopen. Er zijn levensvragen zoals: wat betekent het dat ik besta? wat is de zin van het leven? waar kom ik vandaan? waar ga ik naartoe? Als die vragen niet beantwoord worden, blijft het leven onzeker, stuurloos en kun je makkelijk vastlopen in jezelf, in relaties, in het leven... Het geloof geeft een aantal zekerheden. Het geloof leert je dat er een God is die van mensen, van jou, houdt.

Als Christen geloven we dat niets de mens helemaal stuurloos kan maken omdat God aan onze zijde staat. God ‘vaart’ met ons mee, tenminste, als we Hem toelaten in ons leven. Vele gebeurtenissen, vele ontmoetingen kunnen ons leven beïnvloeden, positief of negatief. Er is echter één ontmoeting die ons zo kan beïnvloeden dat heel ons leven een goede koers volgt. En dat is de ontmoeting met

Jezus Christus, de Zoon van God. We kunnen Hem ontmoeten in het gebed, en vooral in de Eucharistie (in de Communie/Hostie) en in het Vormsel wil de Heilige Geest van Jezus ons inspireren tot het goede.

Niets is voor een kind en een jongere beter voor de groei en de opvoeding dan het contact met Jezus Christus. De Heer komt in de Eucharistie en het Vormsel naar je toe om jouw geloof te voeden. De Heer Jezus wil jouw leven op het goede spoor zetten zodat je niet op de zandbanken van het leven vastloopt. Hij wil je beschermen zelfs tot over de dood heen, want Jezus is Verrezen, Hij leeft! en je bent geroepen

om alle dagen mét Hem te leven, voor altijd én daarna.

Daarom hoop ik dat vele jonge (en oudere) mensen Jezus Christus leren kennen of beter leren kennen en ook ontmoeten. De Heer leert ons goed om te gaan met medemensen, te vergeven en te groeien in liefde voor God en elkaar.

Inderdaad, jong geleerd is oud gedaan. Onze Communiewerkgroepen en Vormselwerkgroepen kunnen altijd hulp gebruiken. Voelt u zich geroepen om te helpen? Graag! Neem dan contact op met ondergetekende.

Pastoor Karel Loodts

Stenen op onze weg

Tegenwoordig vertrouwen mensen vooral op hun gevoel. Maar het Evangelie overstijgt dit. Je kunt natuurlijk de wijsheid van het Evangelie negeren en vertrouwen op jouw gevoel, maar of je dan rust vindt voor je ziel... Jezus zei: "Wees wijs en volg Mij en Ik geef een diepe innerlijke rust en een vrede die de wereld niet kan geven."

Je kunt je afvragen met welk recht Jezus dat kon zeggen. 't Was toch ook een mens net zoals wij. Ja en nee. Jezus is ook de Zoon van God. Deze Godmens heeft een Blijde Boodschap verkondigd waardoor het leven van velen in een stroomversnelling gekomen is. Uiteindelijk is Jezus wel gestorven aan een Kruis, maar nadat Hij in een rotsgraf gelegd werd en er een grote steen voor dat graf gerold werd, gebeurde er iets bijzonders. Hij stond op uit de donkerte van lijden en dood. De grote steen werd weggerold. Naast de twee zekerheden in het leven: het levenslicht in het begin en het uitblazen van je laatste adem, is er voor

een Christen nog een derde zekerheid. De Heer zal op het eind ook onze 'steen' weggrollen zodat wij vrij kunnen leven, eeuwig leven in die grote Oceaan van Gods Liefde.

Ondertussen kunnen er tijdens ons aardse leven vele stenen op onze weg liggen. We ontwijken er vele, maar er zijn stenen die we niet kunnen ontwijken en ons raken. Er zijn er die flink in de weg liggen, maar mét de Heer kan er iets fantastisch gebeuren. Hij rolt stenen weg, nog steeds! En de stenen die niet weggerold kunnen worden, om wat voor reden dan ook, krijgen een ander kleurtje.

Vele mensen, wereldwijd, ontmoeten de Verrezen Heer in het gebed en ze nemen Zijn Evangelie als basisregel voor hun leven. Zoals de Heilige Franciscus. De woorden die Franciscus hoorde vanaf het kruis in het bouwvallige kerkje van San Damiano (nabij Assisi in Italië) zijn nog steeds actueel: "Franciscus, bouw Mijn Kerk op." Op 'bevel' van de Heer begon

Franciscus direct te bouwen aan het kerkje, hij ruimde het puin, verlegde stenen en herstelde het dak.

De woorden die de Heer in het kerkje van San Damiano tot Franciscus gesproken heeft, zijn ook vandaag nog steeds even actueel als toen in de 13de eeuw: “Bouw Mijn Kerk op.” Franciscus begreep pas later dat hij geen instortend kerkje moest restaureren, maar wel dat hij naar de mensen moest gaan om hen het Evangelie te verkondigen. Het Evangelie maakt mensen vrij en zorgt dat de liefde in de wereld groeit.

De Eucharistie en de andere Sacramenten zijn ook stenen op onze weg die ons leven een andere richting kunnen doen uitgaan, die ons helpen een steeds beter Christen te worden. Zo worden wij ook een steen (met of zonder kleur) voor anderen. Of anders gezegd, zo getuigen wij door onze manier van leven dat de Verrezen Jezus niet alleen onze Heer, Redder en Verlosser is, maar ook onze Broeder en werkelijk onze allerbeste Vriend.

Pastoor Karel Loodts

De Heilige Theresia van Lisieux - Koekelberg

Om de twee jaar kiest de UNESCO enkele personen uit die een wereldwijde uitstraling hebben en menselijke waarden tonen. Vanuit Frankrijk is dat dit jaar de Heilige Theresia van Lisieux. Op 2 januari van dit jaar hebben we de 150ste verjaardag van haar geboorte gevierd. Ze is in 1873 geboren en als 24-jarige gestorven in 1897. Haar geschriften hebben het geestelijk leven van miljoenen mensen verrijkt. Door de diepte van haar leven spreekt zij een taal die alle grenzen overschrijdt: de taal van de Liefde.

Zoals u wellicht weet wordt een Heilige pas door de Kerk Heilig verklaard als er een wonder gebeurd is. Het wonder waardoor Theresia van Lisieux Heilig verklaard is, is in België gebeurd. Maria Pellemans was 24 jaar oud, woonde in Koekelberg en had tuberculose. Precies 100 jaar geleden, op 22 maart 1923, werd zij wonderbaar genezen. Wat is er gebeurd? We laten haar zelf aan het woord:

“Nooit had ik gedacht dat er met mij een wonder zou kunnen geschieden. In mijn familie had ik het gewoon verloop van de tuberculose leren kennen: het eindigde steeds met buiktuberculose en de dood. Naar mijn schatting zou ik zelf 24 jaar worden en alzo zo jong sterven als mijn lievelingsheilige, Theresa van Lisieux, wier levensgeschiedenis steeds op mijn bed lag. Op aandringen van een neef schreef ik naar Lisieux met het verzoek een novene te bidden om te verkrijgen wat voor mij het beste zou zijn. Ik ontving spoedig antwoord samen met een relikwie waarvan ik nooit scheidde. De kwaal maakte grote vorderingen zowel in de longen als in de ingewanden. Meermaals was ik in stervensnood, herstelde dan een weinig en viel weer in. In 1922 stelde mijn biechtvader voor naar Lisieux te gaan. Ik weigerde: ik was zo ziek dat een reis naar Lisieux een waagstuk zou zijn. Ik wilde immers mijn leven niet verkorten en onderweg sterven.”

In de nacht van 1 januari had ik een hevige bloedspuwing en men verwachtte het ergste. Ik was erg mager en woog in november ongeveer 27 kilo. Ik dronk alleen thee met een klontje suiker, maar zelfs dat kon ik niet altijd inhouden. Begin januari ontving ik het bezoek van een vriendin die me een groot nieuws bracht: de kleine Theresia zou ontgraven worden met het oog op haar zaligverklaring. Wat in mij omging toen ik dat hoorde was wonderbaar. Ik antwoordde: "als dat zo is, dan moet ik voor die gebeurtenis op haar graf gaan bidden. Ik moet, voordat ik sterf, drie genaden bekomen. Ik moet naar Lisieux, ja, ik moet naar Lisieux." Ik besprak de zaak met mijn biechtvader die mijn plan goedkeurde. Mijn vader echter verklaarde dat het onzin was en hij wilde niet dat ik onderweg zou sterven. "En toch moet ik gaan, papa". Ik sprak met de dokter: "juffrouw, zei hij, u komt daar niet levend toe. Ik kan de verantwoordelijkheid niet op mij nemen." Ik antwoordde: "dat maakt niets, ik neem die zelf op." Papa zei: "indien niemand de verantwoordelijkheid op zich neemt laat ik u niet gaan."

Toen schreef ik naar het Karmelklooster in Gent waarmee ik in betrekking was. Ik vroeg of zij soms iemand kenden die de verantwoordelijkheid op zich zou willen nemen. Per kerende post ontving ik het bericht dat de Eerw. Heer Kanunnik Barette, pastoor van de Basiliek van Koekelberg, een kleine bedevaart organiseerde. Een bevriende Dame, grote vereerder van de kleine Theresia, zou alles regelen en de goede pastoor zou zorg voor mij dragen. Wij zouden op 19 maart 1923 vertrekken. Mijn oudste zuster zou me vergezellen alsmede twee vriendinnen en de Dame. We waren met elf, waaronder ikzelf in doodsgevaar.

Ik ging niet om mijn genezing te vragen – ik dacht daar niet aan – ik wist dat ik sterven moest. Doch alvorens te sterven

wilde ik drie grote genaden bekomen, namelijk de bekering van een jongeman, een genade voor een diaken die overwoog juist voor zijn priesterwijding de priesteropleiding te verlaten, en dan nog een bijzonder genade.

In Lisieux aangekomen had de pastoor contact met Moeder Agnes, de overste van de zusters Karmelietessen. Deze religieuze zei: "De kleine zieke moet bij het graf om haar genezing bidden en ze moet ernaar verlangen." Hoewel Maria Pellemans voelde dat haar dagen geteld waren, deed ze wat haar gevraagd werd. Ze ging een dag later naar het graf, hoestend, in ademnood, met een opgezette buik die heel pijnlijk was. Bij het graf aangekomen ging ze op een bankje zitten. Wat er toen gebeurde beschreef ze als volgt:

"Nu verdween alles om mij heen: het graf, het kerkhof, de pelgrims, niets bestond meer voor mij. Innig geluk en diepe vrede overweldigde mij. Daarin vergingen al de pijnen van mijn ziekte. Ik voelde niets. Ik kan niet met woorden uitdrukken wat mij overkwam. In deze tijdsperiode vernam ik, niet in gewone menselijke taal (...). Niets was met die gebeurtenis te vergelijken. In deze toestand ben ik ongeveer twee uren bij het graf gebleven. De pastoor had me tweemaal bij de arm genomen, maar daarvan wist ik niets. De derde maal vatte hij me bij de schouders en schudde mij. Toen kwam ik op aarde terug in een ongekende rust en diepe ingetogenheid. Iedereen vroeg me: "zijt ge genezen?" (...) Mijn antwoorden kwamen automatisch, maar ik was zelf opgestaan, liep zonder steun en voelde nergens pijn. Ik beschikte weer over mijn stem; ik hoestte niet meer en mijn lichaam was niet meer gezwollen. Ik stapte licht, maar ik was zeer bleek en uiterst mager, een echt geraamte."

Bij het hotel aangekomen ging ze met de andere pelgrims aan tafel en at van alles een klein lepeltje. Het was twee à drie jaar geleden dat ze gegeten had zonder

onpasselijk te worden. Ze begreep dat het leven haar terug geschonken werd om haar roeping te volgen en zo spoedig mogelijk in het Karmelklooster in te treden als slotzuster. Maar dat is een andere geschiedenis.

De Heilige Theresia van Lisieux komt naar België ! Haar reliekschrijn komt

van 23 september tot 8 oktober naar de basiliek van Koekelberg. We kunnen van 's morgens 8 u. tot 18 u. (behalve op donderdag tot 15.30 u.) de relieken van Theresia van Lisieux vereren en vragen dat ze voor ons en onze dierbaren ten beste spreekt bij de Heer.

Pastoor Karel Loodts

Waar is God?

Een aardbeving in Marokko. Een dambreuk met overstromingen in Libië. Watersnood. Bosbranden. Alles samen duizenden doden... Eeuwenlang zijn er mensen geweest die meenden dat aardbevingen, hongersnoden, oorlogen, ziektes en andere calamiteiten goddelijke kastijdingen zijn. Neen! Ik heb eens iemand horen zeggen: "God is altijd barmhartig, de mens soms, de natuur nooit." Er ligt een wetmatigheid in de natuur/schepping en die kan verstoord geraken. Wanorde ontstaat door een natuurramp, of door coronavirusje, of door de opwarming van de aarde waardoor er rare weerfenomenen ontstaan, of door onzorgvuldig ingrijpen of handelen van de mens. Wanorde in de natuur...

Er is ook een bovennatuur: God, Jezus, Maria, Engelen en Heiligen. Als wij bidden dan zal de bovennatuur (de Hemel) onze menselijke natuur, de schepping, beïnvloeden. Het gaat dan vooral om de binnenkant van de mens. Als we bidden ontvangen we Gods vrede, vreugde, liefde en kracht om goed te doen. Dat is dan te zien in onze daden en te horen in onze woorden. Door Gods inspiratie worden we

liefdevol, vreedevol, dienstbaar, solidair en voelen we ons verantwoordelijk voor elkaar. Kortom, God is goed, Hij straft niet. Op het eind van je leven, als je gestorven bent, sta je voor God en dan voel je waar je thuis hoort: bij God of niet... De zondaar straft zichzelf, dat hoeft God niet te doen.

Calamiteiten dwingen ons wel tot nadenken: waar zijn we mee bezig? wat is belangrijk in het leven? gaan we op dezelfde manier verder in het leven? Hopelijk denken mensen aan God. Eeuwenlang heeft God profeten en profetessen gestuurd om mensen terug te roepen naar Hem en te waarschuwen: het eeuwig leven staat op het spel! God stuurde Zijn Zoon Jezus naar deze wereld om de mensen op te roepen zich te bekeren. Ook Maria kwam naar ons toe: o.a. Lourdes, Fatima, Banneux, Beauraing, Medjugorje. Bidden we Maria om bescherming en dat we Haar Zoon Jezus beter leren kennen. Hij inspireert ons tot nieuw leven.

God heeft de mens geschapen om van Hem leven, vrede en liefde te ontvangen.

Als mensen de Tien Geboden naast zich neerleggen en willen leven zonder God... die vrijheid hebben we. Nu we ontdekken hoe kwetsbaar we zijn, mogen we ook ontdekken dat we God nodig hebben. *Brood-nodig...* En dan verwijs ik graag

naar de Eucharistie waar we de Heer kunnen ontmoeten onder de Gedaante van Brood. Zo wil Hij ons voeden, opvoeden ook.

Pastoor Karel Loodts

Dertien en oktober

Ruim een eeuw geleden begint het idee dat vrijdag de dertiende een ongeluksdag is. Het zou samenhangen met de dag (vrijdag) dat Jezus stierf en dat men bij het Laatste Avondmaal met dertien aan tafel was. Toch trok Jezus met zijn dertien door het Heilig Land, Hijzelf en de twaalf apostelen, om de Blijde Boodschap te verkondigen. En waarom zou ‘Goede’ Vrijdag een ongeluksdag zijn? Jezus heeft die dag Zijn leven gegeven uit liefde voor ons. Kortom: vrijdag de dertiende is een dag zoals alle andere.

Een eeuw geleden krijgt ‘dertien’ een andere betekenis. In Fatima, Portugal, verschijnt Maria op zondag 13 mei 1917 aan drie kinderen Lucia, Francisco en Jacinta (negen, acht en zes jaar oud). Elke dertiende van de volgende maanden verschijnt Maria; de laatste keer (13 oktober 1917) zagen de kinderen samen met 70.000 (!) mensen de zon dansen aan de hemel. Het was een collectief visioen. “Het was als een repetitie (...) van een tafereel aan het einde der tijden” zei Paus Paulus VI in 1965. De verschijningen begonnen in de Mariamaand mei en

eindigden in de Rozenkransmaand oktober.

Waarom verscheen de Moeder van God op een dertiende? Lucia zei: “Dertien is drie en één (13) en verwijst naar de Drie-ene God.” Maria, de Moeder van God, heeft op een subtiele manier duidelijk gemaakt dat God Drie-één is: Vader, Zoon en Heilige Geest. In Fatima heeft Maria als een profetes ook vanalles gezegd dat nu nog actueel is, o.a. dat de Kerk in een grote crisis zou komen.

Het Zonnewonder op 13 oktober 1917 valt samen met de Oktoberrevolutie in het Rusland van 1917. De 20ste eeuw wordt de meest bloedige eeuw uit de geschiedenis met twee Wereldoorlogen. Zal onze 21ste eeuw dit bloedig record verbreken? We denken zonder Jezus Christus vrede en welvaart te bekommen. Maar als de mens zich niet bekeert, niet bidt, niet verandert van levenswijze en de Heer niet bemint, dan volgt het verval. We zien het gebeuren: mensen die hun Christelijk geloof vaarwel zeggen, crisis in het gezin, onrust in de wereld, mensen zijn in de war, zelfs het klimaat verandert.

De oktobermaand wordt ook
Rozenkransmaand genoemd en in Fatima
wordt Maria vereerd als 'Onze Lieve
Vrouw van de Rozenkrans'. Begin 20ste
eeuw zond de Drie-ene God vanuit de

Hemel Zijn en onze Moeder Maria om het
geloof te versterken. Vrede én een
Hemelse toekomst liggen vóór ons. Grijp
die toekomst, bid de Rozenkrans.

Pastoor Karel Loodts

Het leven is een generale repetitie

De Bijbel staat vol met uitdrukkingen die aangeven dat ons leven op aarde van korte duur is: het leven is een wedloop, een ademtocht, een nevel, rook. Ook lezen we dat de aarde een tijdelijke woonplaats is en dat ons aardse leven vergeleken wordt met een verblijf in het buitenland: u bent een passant, een vreemdeling, reiziger, bezoeker, zelfs een buitenlander. “Een vreemdeling ben ik op aarde” (Ps.119,19) zegt David, en Paulus “Ons Vaderland is in de Hemel (Filip.3,20).

Als Christen mogen we beseffen dat het leven meer inhoudt heeft dan die paar jaar die we op aarde verblijven. Wanneer we écht beseffen dat we op doorreis zijn, zullen we ons niet langer druk maken om het verwerven van zoveel mogelijk dingetjes. Sterker, het wordt ronduit gevaarlijk om alleen maar voor het ‘hier en nu’ te leven. Stel je voor dat je als ambassadeur van België in een land gaat wonen dat ons vaderland België vijandig gezind is. Je moet natuurlijk de taal leren, de gewoontes, de cultuur, je zou je moeten aanpassen. Als ambassadeur kun je niet van de inwoners afzonderen. Maar stel dat je in dat land dat België vijandig gezind

is gaat thuis voelen. In het ergste geval word je zelf een vijand van België.

Paulus schrijft: “Wij zijn gezanten (ambassadeurs) van Christus” (2Kor.5,20) van ons Hemelse Vaderland. Toch zijn er veel Christenen die hun Koning en zijn Hemels Koninkrijk vergeten zijn. Ze leven alsof alleen de aarde hun thuis is. Maar deze aarde met al wat ze bevat gaat voorbij. We zijn geschapen voor iets veel groters. Zoals een vis zich niet prettig voelt op het droge – een vis is niet geschapen voor het droge, maar voor het water – zo zullen wij op aarde nooit volmaakt gelukkig zijn omdat we gemaakt zijn voor méér. We zullen gelukkige momenten hebben op aarde maar geen blijvend geluk. Op aarde gaat alles voorbij.

Gelukkig is er iemand van de andere kant, vanuit het Vaderhuis, gekomen. Jezus Christus, Gods Zoon, geboren als een Kind, gestorven aan een Kruis, maar drie dagen later opgestaan uit de dood en naar Zijn Hemelse Vader teruggekeerd. Als we dat geloven, wat kan er dan met ons gebeuren? Ja, men lacht ons misschien uit. We worden vreemd aangekeken als

vreemdelingen. Misschien staan we alleen met ons geloof. Toch horen we regelmatig in het Evangelie: “Uw geloof heeft u gered!” Zieken, armen, blinden, doven en lammen worden genezen, ja zelfs doden staan op door hun geloof in Jezus Christus.

Als wij blind en/of doof zijn voor de Heer en onze naasten, als we ons verlamd voelen, dan hebben we meer geloof nodig. Laten we de Heer Jezus Christus opzoeken waar Hij te vinden is en dan zullen we merken dat ons geloof in Hem groeit. De Heer is te vinden in het gebed en de Sacramenten, bijzonder in de Mis. Als wij

Hem regelmatig ontmoeten zullen we als Christen groeien. Via gelovigen, via u en mij, zal de Kerk en de wereld veranderen en beter worden!

Dierbare gelovigen, Jezus Christus is Verrezen, Hij leeft ! Zonder uw geloof is de wereld een beetje minder hoopvol gestemd. Mét uw geloof kunnen er wondertjes van liefde, vrede en vergeving gebeuren. Ons leven is een generale repetitie, totdat we eens dat Hemelse Vaderhuis binnengaan.
Pastoor Karel Loodts